

IN PACE IN DIPSUM

DOMINAM ET REQUIESCAM

XXVIII. ÉVF. 1928. FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEOMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNVÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stapheseum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSER INVENIT SIBI UMEN

ET TURTOR NUBIA ALTARIA

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO

QUI FRUMENTUM

SELECTORUM CONSERVAVIT

ECCE AGNUS DEI

CUIUS NON SUM DIGNUS

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Február 12. — *Volper Karolin*: Szentmisén. — *Hoffer Ilona*: Február havára. — *Dr. Valkony Ferenc*: Oltáregyletet a külvárosba. II. — *Mary*: Miért, Uram, ó miért?! — *Oltáregyleti élet*. — *Krónika*. — *Irodalom*.

Szent Ágoston elmékedései, fordította *Eöri János*. Kiadja a Hesz és Végh «Turul» irodalmi és nyomdai vállalat Tata. Az Örökimádás kedvelt műfordítója most nagy feladatra vállalkozott és — elismerésére legyen mondva — derekasan meg is oldotta feladatát Szent Ágoston nehéz latinsággal megírt elmékedéseinek magyarra fordításával. Ezek az elmékedések, mint a fordító is jelzi előszavában, valóságos imádságok, amelyek által a lélek Istenhez emelkedik. A könyv címe alatt tulajdonképpen még két más ágostoni írás is megjelent «Beszélgetések Istennel» és «Imádságos könyv». Természetét és tenorát tekintve, azonban mind a három «elmékedő imádságok»-at tartalmaz, amelyekben Szt. Ágoston nagy lelke az ő hatalmas erejével szárnyal az ég felé. Nem hiába ábrázolja őt a művészet kezében lángoló szívet hordozva, ezekben az írásaiban is ilyennek ismerjük meg őt és magunk is fölmelegsünk s Isten felé lendítő erőt kap a lelkünk. Örömmel üdvözljük a lelkiéletnek ezen új eszközét, amely olyanoknak is nagy szolgálatot tehet, akik a rendszeres elmékedésre képtelenek. Megrendelhető a fentjelzett kiadónál Tatán.

Oltáregyleti élet.

A paphiány nyomasztó következményeit újra érzi az Örökimádás-templom, mert *Krywald* érseki főbiztos előterjesztésére *dr. Walter Gyula* káptalani helynök úr Tamás Ernőt, az Örökimádás első segédlelkészét a Bulyovszky-utcai gimnázium hittanári teendőinek ellátására rendelte ki. Az iskola oly messze van, hogy már 7 órakor el kell indulnia s emiatt a templomi teendőkben nem segídezhet. Abban a reményben, hogy e kényszerhelyzet nem tart soká, nagyszámú gyónóink szíves türelmét és a most szép számmal jelentkező papi hivatások felkarolásáért, imáikat kérjük.

Február 2-án délután 4 órakor a Mária Reparatrix-zárdával kapcsolatban levő összes kongregációknak közös tagfölvétele lesz, melyet *dr. Mészáros János* érseki helytartó, a magyar kongregációs szövetség elnöke fog végezni, a kongregációk vezető papjainak segédletével.

Február 19—20—21-én negyvenórás szentségimádás lesz az Örökimádásban, mindennap délután 1/4 óráig órák szentbeszéddel és utána ünnepélyes áldással. Az utolsó nap az áldás keretében (a templomban) a legméltóságosabb Oltáriszentséggel körmenet lesz. Akik nem jöhetnek el személyesen, küldjék el hozzátartozóikat és ismerőseiket, maguk pedig otthonról imádják a mindentudó elrejtőzt Istent.

Február 12.

GDES magyar hazánk fölött az elmúlt hónapban megritkultak a bánatfelhők; soha nem látott lelkesedés és ünnepélyesség volt a kifejezője annak a nagy örömnök, melyet az ország dr. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás kinevezése és hazatérése fölött érzett. S ez a kinevezés a Szentatya magyarbarát lelkében fogant! Hogy az új hercegprímás épen dr. Serédi Jusztinián személyében és bíborba öltözötten jött haza, ezt neki kell megköszönnünk és meghálálnunk. A köszönet és hála kifejezése szép és kellemes, ha csak szavakkal történik is, de tettekben való megnyilatkozása igazán szíven találó, kielégítő.

Mi hálánk kifejezésére szavak helyett tettekkel akarunk a Szentatyanak örömet szerezni: *február 12-én az egész országban közös szentáldozásokat szeretnénk végeztetni Szentatyánk szándékaira.* A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület vezetősége alázatos kérelemmel fordult ezen eszme megvalósítása érdekében a nagyméltóságú püspöki karhoz, hogy kegyes jóváhagyásuk és intézkedésük biztosítsa e szép gondolat minél fényesebb testbeöltözését. A pápa mindig az egész egyház érdekeit és gondjait hordja lelkében. Millió és millió hívőnek atyja az egész földkerekségen. S a mostani pápa, dicsőségesen uralkodó Szentatyánk, a legatyáibb szeretettel függesztette résztvevő tekintetét a megkínzott magyar nemzet felé: magyar gyermekeinek vigasztalásul «szíve Benjamin»-ját és bíborosan küldötte el. E köré, a magyart kitüntetően szerető és megértő atyai szív köré oda kell koszorúba fonnunk a buzgó magyar katolikus hívek szívét: a szentségi Jézussal a szívünkben lásson meg bennünket Szentatyánk, amint hálából Attól kérünk számára jutalmat, Akinek helytartója ő és mikor a Szentatya jóságát — egy terve megvalósulásában — magunkon érezzük, buzgón imádkozunk azért, hogy Szentatyánk többi szándékai — főleg a missziókat és a papnevelést illetőleg — szinte megvalósuljanak, atyai szívének örömére, az anyaszentegyház javára és Jézus Krisztus

dicsőségének előmozdítására. Oly szép és fölemelő gondolat, hogy Szentatyánk állandó reprezentánsa Krisztusnak; a láthatatlan Krisztus az ő személyén keresztül nyilatkozik meg a Szentlélek közreműködésével. Amikor a szentségi Jézust Krisztus helytartójáért vesszük szívünkbe s a lelkünk ebben a szentáldozásban érette imádkozik, az Úr kegyelme átjárja a Szentatya szívét, isteni erőt hagy akaratában, dicsfény és világosság örömeivel csillog meg homlokán, mert a mi könyörgésünkre szívünkéből Krisztus újra szól hozzá: «Tu es Petrus» — Te Péter (kőszál) vagy, rajtad építem, általad fejlesztem anyaszentegyházamat; vigasztalódjál, ha ömlik a mártírok vére, ha fogcsikorgatva támad is a szabadkőműves gyűlölség, a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat és én veled, benned leszek mindennap, hogy félelem nélkül és biztosan kormányozzad azt az egyházat, amelynek hűséges gyermekei annyi örömet és vigasztalást készítenek az én Szívemnek.

A Szentatya ilyen beszédet fog hallani Krisztustól koronázásának évfordulóján, mikor a legszentebb áldozatban az ő szívében fog dobogni az Úr áldott Szíve és meg fogja tudni Tőle, hogy ezeket az ígéket az eucharisztikus lelkeknek a Szentatya szándékaira végzett szentáldozásai érdemelték ki. Mily kimondhatatlan boldogság az Úr Jézusban ilyen eucharisztikus egyesülésben összeforni! *S ez nem képzelet csupán, hanem a legigazibb valóság.* Ki ne akarna ebben a boldogságban részesedni? Ki ne akarná a Szentatyának koronázása évfordulójára ezt a gyönyörűséges viziót szentáldozásával realizálni? Az Oltáregylet és eucharisztikus szövetségek tagjai február 12-én közösen, testületileg illeszkedjenek közös szentáldozásuk élővirágos bokrétájával a Szentatya atyai szíve köré font koszorúba és imádkozzanak a Szentatya szándékaira olyan buzgón, hogy imádságuk tömjénillata égig érjen és a kegyelmek bőséges harmatjaként hulljon onnét vissza a Vatikán szent foglya lelkére, szívére és minden tervére.

Dr. Mátrai Gyula.

A XXVIII. nemzetközi eucharisztikus nagygyűlésről, a világhírű chicágói kongresszusról gyönyörű illusztrációkkal díszített könyvet írt **Varga Mihály apát, kiskunmajsai esperesplebános.** Szerző dr. Hanauer Á. István váci megyéspüspök kíséretében volt s így a legjobb betekintést nyerte a kongresszus alatt a gyűlések szellemébe is. Jó megfigyelőtehetsége és kiváló előadóképessége arra képesítették a szerzőt, hogy a legvonzóbban írja meg a kongresszus történetét: előzményeit, egész lefolyását, szereplőit, tanulságait és nagyszerű külsőségeit. A Szent István-Társulat remek kiállításban adja e könyvet 10 pengőért. Szívesen ajánljuk.

SZENTMISÉEN...

LÉPCSŐIMA.

Bemegyek Isten oltárához,
 Leteszem elé szívemet.
 Most zokogó, könnyes, de jaj
 Sokszor megbántott Tégedet;
 Uram irgalmazz, kegyelmezz!

Bemegyek Uram oltárodhoz.
 Te nem küldesz el engemet.
 Meggyógyítod mi fáj, mi bánt,
 Körülöleled lelkemet;
 Uram, Te jó vagy, kegyelmes!

GLÓRIA.

Fülembe cseng lágyan az angyal szava,
 Az örömfakasztó szent Glória.
 Ma megújul itt a nagy éjszaka.

Eljön közibénk a békének Királya,
 Palotája nyitva, két keze kitarva:
 Szívére öleli, ki vágyik utána.

EVANGELIUM.

(A nyolc boldogságról.)

A boldogságról szólsz, Uram?
 Kitárom Néked lelkemet.
 Epedő szívvel hallgatom
 Életfakasztó igédet.
 «Boldogok, akik szelídek»,
 Ezt, Uram, ó ezt add nekünk.
 Szelíd szívek türelmével
 Gyámolítsuk testvéreink;
 Vigasztalást igérsz annak,
 Ki lelke mélyén sír, zokog.

S jóságos szent Szíved mondja:
 Az irgalmasok boldogok...
 A tiszta szív meglát Téged,
 Ki vágyva keres, megtalál.
 A békességes szívűnek
 Mily édes, szép nevet adtál.
 Ha üldözés ér minket érted,
 A mennyország lesz szép honunk.
 Boldogságunk, s éltünk Tied,
 Dicsőség neked, Krisztusunk.

CREDO.

Hiszek egy Istenben,
 Jóságos Atyámban.
 Ez a hit erőt ad,
 Az élet harcában.

Ez a hit emel fel,
 Ha kedvem ellankad.
 Halálom percében
 Ez a hit erőt ad.

FÖLAJÁNLÁS.

Szeretnék, jó Atyám, ajándékot hozni,
 S a hála, szeretet, bánat érzelmével,
 Szeretném lelkem kincsét Néked adni.
 És itt vagyok, jó Uram, koldusszegényen.

Igaz, hogy Te adtál kincset nekem
 sokat,
 Ámde jött a világ, s én elpazaroltam,
 Gyáván odahagytam kegyelmed kincseit,
 S azután nevettek rajtam, míg én sírtam.

S most itt vagyok, Uram. Nagyon sze-
gény vagyok.
Csak a szívem van meg. Igaz, hogy
megbántott,
De bánatkönnyeket hullatok reája.
Fogadd el jó Atyám, irgalom Királya.

SANCTUS.

Levetett sarukkal közeledünk feléd,
Főlséges nagy Isten...
Elhagyjuk világi gondjaink seregét
Örökké szent Isten...

S remegve vesszük csak bűnös aj-
kainkra:
Mit trónod előtt zeng angyalaid
kara:
Szent, szent a nagy Isten...

ÁTVÁLTOZÁS.

Csend... Elhallgatott már
Az orgonának sóhaja.
Szívembe csendet hirdetett
A csengő érces, szép szava.

Most mit is lehetne mondani?
Csak könnyes szemmel várni, s kérni:
jöjj!

Az Úr megérkezett...
Zokogjon ajkunkról hálaima.

Lelkünk terítsük lábai elé
S szívünk élete legyen Jézusé.

MIATYÁNK.

Miatyánk, Istenünk,
Ki vagy a mennyekben,
Bizalommal hívlak
Atyámnak Tégedet.

Nem félek bánattól,
Nem félek nyomortól,
Irgalmas szent Szíved,
Tudom, reám gondol.

Kísértés harcában,
Szenvedés tűzében
Nem csüggedek el, hisz
Atyám a Jó Isten.

ÁLDOZÁS.

Uram, nem vagyok méltó,
Lelkem elámul, ujjong s zokog.
Te jössz hozzám, az Élet Üdve,
Kit áldva áldnak az angyalok;
Uram, csak kicsi porszem vagyok.

Veled, Uram, erős leszek...
Harcra edzed a lelkemet.
Szeretetet tüze lesz enyém.
Hisz magad vagy a Szeretet;
Jézus, én üdvöm, szeretlek.

ÁLDÁS.

Megáldott engem ma az Úr.
Égi harmat hullt lelkemre.
Kit is irigyelhetnék én,
Az Úr megáldott gyermeke.

Ma enyém lett a Szentek Üdve.
Enyém lett az Úr szent áldása.
Ma lelkem gazdag, boldog, s kérdem
Van-e a földnek ily boldogsága?

S ma lelkem legszebb imája lesz:
Alázat, hála és szeretet.

Volper Karolin.

Február havára.

(Elmélkedés.)

I. *Előgyakorlat.* A jeruzsálemi templom csarnokában kalmárok kínál-
gatják az áldozati állatokat. Kissé távolabb ott áll az Isten Anyja, karján

a világ Megváltója, akire a nemzetek várhoztak. Mellettük a gyöngéd
nevelőatyja: Szent József.

II. *Előgyakorlat.* Simeon a pólyába rejtett gyermekben felismeri
az Üdvözítőt és a hála himnusza felcsendül ajkán: «Most bocsátod el,

Uram, szolgálodat a te igéd szerint, békességben, mert látták szemeim a te Üdvözítődöt...» (Luk. 2, 29. 30.)

III. *Előgyakorlat.* Isteni Gyermekek, világok Ura, add, hogy életem minden napján megismerjelek Téged és szent akarodat.

I. pont. Az emberiség Üdvössége, mindenek Alkotója ott fekszik az egyszerű pólyában. Minő szegénység! Mikor a földre leszáll, barlangot és jászolt választ magának. 30 esztendőn át beéri egy kis názáreti hajlékkal. Nevelőatyjának ácsmestert keres. Mikor elindul Judeába, anyja szötte köntös fedí. Gyalog jár be hosszú utakat; agyonfáradva pár pillanatra leül Jákob kútjához, hol a samariai asszony vonakodik neki vizet nyújtani. Ahol épen éri az éjtszaka, ott kissé elnyugszik, a szántóföldeken, mert mint mondá: «A rókáknak barlangjai vannak és az égi madaraknak fészkeik, az Emberfiának pedig nincs hova fejét lehajtsa». (Mt. 8. 20.) Mikor a Kálvárián leáldozik körülötte az élet, lefekszik királyi trónjára: a keresztfára és megkoronázza a szegénységet. És ma? Ma mindenhatóságát, isteni fölségét az ostya színe alá tömöríti, hagyja bezáratni magát a szűk tabernákulumba és nemtetszésének egyetlen jelét sem nyilvánítja a kopott, repedező falú, poros kis falusi templomokban! Istenségében is mekkora igénytelenség és a szegénységnek szeretete, megbecsülése mutatkozik.

Én pedig, aki oltárai körül foglalatostodom, akinek tudnom kell, hogy: «Nem nagyobb a szolga uránál» (Ján. 15, 20.), én talán csak azt keresem, ami szép, ami elegáns, ami értékes, ami drága, ami feltűnő, ami kellemes és kényelmes?

Vagy nem így van?

II. pont. Az ósz Simeon a Szentlélektől ihletve felismeri és karjaiba zárja az isteni Üdvözítőt. Vajjon én is megismerem-e Őt templomaiban, hol a legmélyebb tisztelettel kell öveznem? Megismerem-e Őt az anyaszentegyház szépséges ünnepeiben és kihasználom-e ünnepeit? Megismerem-e, mikor keresztfát kínál fel nekem? Megismerem-e az élet küzdelmeiben és nehézségeiben, avagy ezeket csak a sorsnak, vagy a véletlennek tudom be? Megismerem-e a vigasztalanságban, mikor elborul, viharzik, vonaglik, felsír a lélek bennem — megismerem-e Őt? És megismerem-e, ő, megismerem-e, mikor a vigasztalás a lelki béke és öröm napsugarát árasztja el bennem, mikor szentséges testével táplál és megittasít mennyei gyönyörökkel — megismerem-e akkor Őt? Megismerem-e Jézus Krisztust, mikor jön hozzám az apostolkodás adta alkalmakban és hogyan használom, értékesítem ezeket az alkalmakat?

Ima. Jézusom, Királyom! Mikor már kidolgozhattam magamat egyházadért, akkor «bocsásd el, Uram, a te szolgálodat, békességben». Mikor már leéltem egy életet úgy, hogy az valóban a Te nagyobb dicsősé-

gedre van, akkor «bocsásd el, Uram, a te szolgádat, békességben». De ha szent akaratom mászt rendelt, ha Neked inkább így tetszik, akkor: «*most* bocsátod el, Uram, szolgádat *a te ígéd szerint*, békességben, mert látták szemeim a te Üdvözítődöt.» (Luk. 2, 29. 30.) *Hoffer Ilona.*

Oltáregyletet a külvárosba.

II.

RIRÁLYOK KIRÁLYA olvasható mostanában mindenütt a moziplakátokon. És özőnlík a nép, mint soha mászkor. Még az a szegény is összekuporgatja *pénzét*, aki talán aznap nem fog mit enni, mert látni akarja *Őt*, a királyok Királyát, az eleven, az élő Jézust. Amint a pusztába étlen-szomjan követte a nép: a hívő, a hitetlen, az imádkozó, a cinikus, a kíváncsi, a gyógyulni, a vigasztalás, igazság szavai után vágyodó *nép*, és követte Kafarnaumba is, csakhogy láthassa *Őt* (Ján. 6, 24.), úgy még most is él a *vágy*, ez az élet, több életigénylés az emberekben s ezt nem lehet semmiféle agitációval onnan kipusztítani.

A pusztákon vándorló nép szeme az oázisokat keresi, hogy ott a források mellett felüdüljön. A lelki élet pusztaságában elepedő nép szíve-lelke is ezt az éltető forrást keresi. Merítsetek az élet vizéből (ex fontibus Salvatoris), mely megnyitott számotokra! Keressük, utána botorkálunk, mindenről megfeledkezve, Jézust szomjuhozva.

A külvárosok szegény népe méginkább érzi azt, hogy Isten nélkül, Jézus nélkül nincs igazi béke, boldogság, megnyugvás és élet. A gyárak kormot lövelő kéményei, mint valami hatalmas ágyúsezred meredeznek az ég felé. Jelképezve azt, hogy akik annak tövében küzdenek, robotolnak, azok mind ellenségei a fénynek, az igazságnak, a magasságnak, azok hadilábon állnak az Istennel. De mikor hazajön az a szegény gyárimunkás, asszony és leány, igyekszik megmosni a kormos kezét, arcát, leveri a port s érzi azt, hogy a lelkére, szívére rakodó szennyet (Istengyűlöletet, kételkedést, gyávaságot, hűtlenséget) is le kellene mosnia. Megundorodik az Isten ellen való háborútól, megundorodik a hitélet rokkantjaitól és halottlelkűitől — szeme keresi az oázist, a békét, az imádság csendes helyét, szíve keresi az isteni békét, keresi Jézust. És elindul a templomba, leborul az oltár előtt, kitarja szívét s egy meleg könnycsepp gördül le bűnbánó arcán. És most meghallja és megérti Jézus szavát, mely annyiszor felcsendült lelkében, mikor a munkapad előtt, a gépek özönbén, zürzavarában állt: «*Munkálkodjatok, de nem oly eledelért, mely veszendő, hanem mely megmarad az örök életre, melyet az ember Fia ad nektek; mert az Atyaisten ezt jelölte meg.* (Ján. 6, 27.)» Ha az Atya

jelölte ezt meg, aki a mi természetünket teremtette, akkor biztos az, hogy más nem is elégítheti ki szomjuhozó-éhező vágyunkat, mint amely kenyeret kijelölt számunkra: Jézus.

Ezért az örökké megmaradó Kenyérért dolgozik, küzd az Oltár-egylet s ezért a kenyérért küzd a megtért, megértő lélek. Így találkozik a vágy a valósággal. Nem a festett, mozi vásznán mozgó látszólagos Jézus, nem a regényekben, Renan-féle fércmunkákban élénk adott, sápadt, vértelen és szentimentális Krisztus kell nekünk, hanem az élő, a valóságos, aki vigasztal, gyógyít, megbocsájt, felemel, tisztít és erősít. A királyi Krisztus, aki megragadja a szívünket, uralkodik lelkünkön és irányítja praktikus életünknek minden mozzanatát. S ez a Krisztus ott lakik az örökmécs szelíd fényében s «velünk marad a világ végezetéig».

Az egyszerű munkás is kezdi érezni, hogy valahányszor önmagára, makacs elfogultságára, indulataira hallgatott, vagy az izgatók, szavaikat igazolni, értük felelni nem tudók szavát követte, mindig ráfizetett, becsapódott, kiábrándult. Erzi, hogy míg a külső látható adományok «Eva-almái» elkábították, az alatt a legértékesebb kincsét, a *hitét*, vallásosságát, lelkinyugalmát és életének céltudatosságát elrabolták. Ehesebb és kol-dusabb lett. Semmit sem nyert.

Nincs más segítség — vissza Krisztushoz, vissza az oltárhoz, vissza az áldozat asztalához!

A munkás emberek a munkát becsülik, a látható mozgalmasságot és tevékenységet. Adjunk alkalmat, keretet nekik, hogy lelke üdvét munkálva dolgozhasson is. «Az én Atyám mindig munkálkodik, én is mindig munkálkodtam.» Krisztus munkás családban növekedett. Az új herceg-prímás is ezt a programot adta: Én dolgozni jöttem, de elvárom, hogy mindenki dolgozzék!

Hát dolgozzunk, alkossunk, szervezzünk, ne hagyjuk Jézus híveit a hitetlenség örvényében elkallódní, mindenkit megmenteni.

Zárt sorokban felsorakozni. Gyűljanak ki a végeken az őrtüzek. Kezdődjék meg az ostrom. Az Oltár-egylet imádkozó és munkálkodó szervezete van hivatva feldolgozni a parlagon lévő környékeket. S aztán, ha mindenütt állni fog az oltár, állni fog Jézusnak, Királyunknak trónja s körölte megszerveve az ő katonáinak serege, akkor elérkezik a perc is, hogy ne csak a mozikban, hanem egész Budapesten, környékén, az egész csonka hazában is, minden fórumon vegye át megillető helyét és szerepét a Királyok Királya, Iaz áldott Ur Jézus Krisztus. Azért rajta, fel a munkára, alakítsuk meg mindenütt, de főképp a külvárosokban, az egyszerű munkásnép között is az Oltár-egyleteket. Vezérek ébredjenek, mert a nép már tette kész!

Dr. Valkony Ferenc.

Miért, Uram, ó miért?!

AKITETT Oltáriszentség nagyfényesen ragyog, a templomban különben semmi fény. Ott térdelék a majdnem üres templomban. Miért, Uram, miért?!... hogy van idő, és pedig a nap legnagyobb része, hogy nem térdelnek Előtted százan és ezren. Miért, Uram, hogy megelégszel azzal, hogy templomaidd nagy része a vasárnapi szent misék idejét kivéve kong az ürességtől, hogy megelégszel azzal, hogy az emberek nagyon kis része keres fel nap-nap után lélekkel, szívvel. Miért, Uram, miért?!

Azok is, Uram, milyen lanyhák és én is, ó Atyám! Pedig mennyire szeretlek! Te tudod és mégis... Hányszor térdelék Előtted, — hogy siettem Hozzád — és a legképtelenebb, legjelentéktelenebb napidolgok járnak az eszemben. Mikor pedig olyan ritkán lehetek Nálad és olyan nagyon szeretlek!

Az Üdvözítő szemrehányást tett apostolainak, midőn imája után lejött a hegyről s ők aludtak: «Még egy órát sem tudtok velem virrasztani?» A fáradtságtól elaludtak, arról nem tehettek, de én, Uram,... nincs semmi, amivel mentegetődzhetnék. Miért, Uram, miért!?!... mikor nem érdekel engem más, mint Te, nem akarok mást, mint Téged, nem szeretek mást, csak Téged. Ha megteszem mindennapi dolgaimat, Éretted teszem, Uram! Ha nevetek, ha sírok... a Te kedvedben akarok járni. Miért hát, ó Uram, hogy még ezt a kis időt sem tudom Veled úgy tölteni, amint akarnám, amint kellene. Megfelelkezve a mindennapi dolgokról, bajokról, elfeledve mindent: csak Teveled lenni, csak Téged szeretni, csak Téged ismerni és... minden egyébbel van tele a fejem... és sokszor nem tudok imádkozni.

A kis Teréz ezt a zavaros lelkiállapotot is fel tudta Neked ajánlani. De ehhez épen szentnek kell lenni. Én csak azt látom, azt tudom, azt érzem, hogy nyomorult vagyok.

Miért, Uram, miért!?! Soha a legkisebb jót. Mindig újabb és újabb hanyagság, hiba, néha — sajnos — bűn. A legjobb szándékkal kelek fel. Már este is arra gondolok, mennyi érdemet szerzek holnap, hogy fogom a kellemetlenségeket elviselni és... a legelső alkalommal vége minden jó szándéknak. Semmit, de semmit sem tudok tenni Éretted, ó Uram! Miért, Uram, ó miért?!

És ha néha — nagyritkán — a Te segítséggeddel, Uram, valami jót tehettek, reszketek s ha százszor is mondom: Legyen meg a Te akaratod! reszketek, mert biztosan valami baj ér. Minden jótettért egy nagy baj. Jól teszed, Uram, Te tudod, hogy miért, de a lelkem mar belesír, felzokog: Miért, Uram, miért?! Ezt a miértet bocsásd meg nekem Atyám!...

És amit körülöttem látok!... Miért, Uram, miért tőröd?

Látom az embereket, akik az élvezetek poharát fenékgig ürfik, Téged nem ismernek, vagy nem gondolnak Reád és... elgondolni is rémület... boldogok. És másokat, akik szeretnek Téged, mindennap templomba járnak, sok jót tesznek és... boldogtalanok, mintha nem árasztanád őket el kegyelmeddel.

És látom magamat, kit elárasztasz kegyelmeiddel, ó Atyám, és mégis mennyit vétkezem Ellened, ó Uram!

És szegény hazánk, ez a boldogtalan csonka ország? Miért, Uram? Miért kellett ennek így történni. Mi, akik az egész háborút becsülettel, «Istenért, hazáért, királyért» küzdöttük végig, minket ilyen büntetés ér és azok, akik a háborút kezdték, akik akarták, akik árulást árulással tetéztek, azok boldogok. Miért, Uram?

Zokogva hajtottam fejemet a térdeplőre, könnyeim csak úgy omlottak. S amint még így két szememet telve könnyekkel felemelem az Oltáriszentségre, könnyeimen át ezer ragyogó csillag között ott áll a kis Jézus és szeliden mosolygva int felém.

«Miért, miért?! Sohase kutasd az égi rendeléseket, Isten akaratát, és ne essél kétségbe. Igazságosságomnál csak irgalmasságom nagyobb. A legkisebb kis áldozat, amelyet egészen kiskorodban Nekem hoztál, fel van jegyezve s talán, talán találunk még ma is feljegyezve kis és talán nagy áldozatokat is az Élet könyvében, amelyekről temagad nem is tudsz. Maradj állhatatos; ne légy kishitű és türelmetlen és ne akarj te rendet teremteni a világban. Igen kicsi teremtés vagy te ahhoz. Te épen arra vagy jó, hogy érezd kicsiségedet és akarj jó lenni és akarj szeretni, mindig csak szeretni és mindent szeretettel végezni. A miért szót felejtsd el egészen.»

Kezem és arcom már egész nedves volt; letöröltem könnyeimet és... újlag feltekintettem az Oltáriszentségre.

És ott ragyogott teljes fényben a kített Oltáriszentség, a templomban különben semmi fény sem volt.

Mary.

Támogassunk minden eucharisztikus megmozdulást! Oltáregyletek alapítása, szentségimádások fényének emelése, közös szentáldozások rendezése, az «Örökimádás» és «Jézusom Örömom» folyóiratok terjesztése mind olyan szolgálat, mellyel a szentségi Jézus ismeretét és dicsőségét mozdítjuk elő.

A «Szent István-Társulat» kiadványairól folytatólag a jövő számban.

Ünnepélyes novenánk. Engesztelő kilencedünk mind külső fény és látogatottság, mind bensőség szempontjából kiválóan sikerült. Nemcsak a templomot töltötték meg mindennap az ájtatoskodók, hanem az oldalkarzatok is kétsorosán megteltek. Az engesztelés fenséges gondolata, Kelemen Krizosztom bensőséges szentbeszédei vonzották az Úr szent színe elé a híveket.

A délelőtti szentséglátogatások során a városmajori, Kada-utca körzeti, krisztinavárosi, terézvárosi oltáregyesületek vettek részt igazgatójuk vezetésével, és képviseltette magát a Koronázó-templomi és szép számmal a józsefvárosi Oltáregyesület is. A délutáni szentséglátogatások közül megemlíthetjük mint kiválóan imponálót a Szent Imre Kollégiumokét. A pesti Szt. Imre-Kollégium bevonulásakor az utcán járókelők csodálkozva álltak meg: «Honnét jön ez a sok fiatalember?» Bensőség tekintetében kitűnt a Ranolder-intézet növendékeinek látogatása, nemkülönb az Angolkisasszonyok intézeté is. Csütörtök este a Központi szeminárium jött szentórára 7–8-ig. Az elmékedési pontokat dr. Mátrai Gyula lelkész adta. A szentórára sokan jöttek el a hívek közül is, hogy a dr. Koudela Géza egyházzenei igaz-

gató által vezényelt szemináriumi énekgyűjtő klasszikus énekében gyönyörködjék és a magyar egyház jövőjének reményeivel a szentségimáadásban egyesüljön.

Kelemen Krizosztom bencés atyának témája végig a legméltóságosabb Oltáriszentség volt mint az áldozat, az édesség, az idealizmus, a boldogság, a vigasztalás, a betegek és az Örökimádás szentsége. Szentbeszédeiben meleg lelke és közvetlensége, világos előadása mindvégig lebilincselte a hallgatóságot.

Az ünnepi áldást jan. 21-én dr. Orsenigo Cézár c. érsek, pápai nuncius; 22-én dr. Mészáros János apostoli protonotarius, érseki helytartó; 23-án dr. Pataky Arnold c. apát, egyetemi tanár; 24-én dr. Tiefenthaler József p. kamarás, kollégiumi igazgató; 25-én dr. Töttössy Miklós p. kamarás, plébános; 26-án dr. Breyer István apostoli főjegyző, államtitkár; 27-én dr. Ernszt Sándor apostoli protonotárius, szemináriumi rektor; 28-án dr. Martin Aurél prelátus, egyetemi tanár; 29-én pedig, mivel Öminenciájának beiktatása épen azon napon volt, a szónokot kértük fel az ünnepélyes «Te Deum» megtartására, amit ő szívesen vállalt és fényes asszisztenciával tartott meg. A novena szép napjai

elmultak, de hisszük, hogy a rajta résztvevő lelkek tovább fogják teremni az engesztelés szeretetéből fakadó gyümölcsseit.

† Kohl Medárd püspök halála fájdalmasan érintette az Oltáregyesületet is, hiszen szeretetének és finom lelkének kincseit oly sokszor csillogtatta meg egykor az Örökimádás-templomban, amelyet ő konszekrált 1908-ban. Az építés idején a legnagyobb odaadással és ügyszere-tel támogatta az Oltáregylet tanácsaival. Halálának hírére az Oltáregyesület vezetősége a terjesztő-női gyűlésen kihirdette, hogy ünnepi requiemet mondai a megboldogult püspökért. Ez január 19-én reggel 9 óraker történt meg, dr. Mészáros János prelátus, országos főigazgatónk végezte az Örökimádás papjainak segédletével. Olyan főpap volt, aki a lelkiismeretesség mintaképének tekinthető. Legnagyobb öröme az volt, hogy az általa fölszentelt dr. Serédi Jusztinián lett bíboros főpásztor a ezt az örömet nem is vette ki szívéből az Úr, hanem ennek az örömmek a szárnyain hívta meg az ég soha el nem múló örömeinek élvezetére. R. i. p.!

Az 1928-as eucharisztikus világkongresszus előkészületeiről a győri papi «Eucharisztikus Értesítő»-ben dr. Szántó Antal Sidneyben élő hazánkfia írt cikket. Ebből megtudjuk, hogy a kongresszus szeptember havában lesz s arra nézve Heylen namuri püspök a következő nyilatkozatot tette a «La Vie Catholique» c. hetilapban:

«A sidneyi kongresszus felségesnek ígérkezik. A Szentatya jóváhagyta és megáldotta a kongresszus programját. A Szentatya Ceretti kardinális fogja képviselni, aki mint apostoli delegátus már működött Ausztráliában és így ismeri a viszonyokat.

Mint az eddigi kongresszusokon, úgy ezen is csak egyetlen témával fognak az egyes szakosztályok foglalkozni. Ez alkalommal *Mária és az Eucharisztia* az előadások tárgya, melyeknek programját R. P. de la Taille, a Gregorian-egyetem tudós tanára állította össze gazdag tudása alapján. Tizenöt nemzetközi szakosztály keretében fogják az előadásokat megvitatni. A kongresszus hivatalos nyelve angol lesz, de ezenkívül francia, német, olasz, spanyol gyűlések is lesznek.

A liturgikus ünnepek közül kiválik a férfiak éjjeli szentségimádása és a hívek közös szentáldozása, amelyben a többi között tizenötezer gyermek áldozására számítanak. Legnagyobb ünnepélyességgel a befejező szentségi körmenetet fogják megtartani, melynek egy része a tengeren folyik le.

A kongresszus előkészületei nagy munkát igényelnek, de az ausztráliai püspöki kar nagy lelkesedéssel fogott hozzá és a legtöbb egyházmegyei bizottság a propaganda és szervezés munkájának nagy részét már befejezte. Az előkészületek végső simítását P. Laurent belga marianus szerzetes, az állandó bizottság elnöke fogja végezni, aki hosszabb időt töltött Ausztráliában és több eucharisztikus kongresszuson vett részt. Tapasztalatait és irányítását igen értékesnek tartják.»

Ceretti kardinális pedig így ír a kongresszusról:

«Az ausztráliai katolicizmus nagy erkölcsi erőt képvisel és egyre erősödő tevékenységet fejt ki. Én csak két és fél évet töltöttem közöttük, de ez elég volt arra, hogy meggyőzőn az Egyháznak csodálatos erejéről, mely ezen a földön diadalt diadal után arat. Én voltam az első apostoli delegátus, kit Róma Sidneybe

küldött. X. Pius pápa 1914 áprilisában nevezett ki és én mindjárt megtettem az előkészületeket az utazásra, de a háború kitörése megakadályozott, úgyhogy csak 1915 februárjában értem oda. Ott maradtam 1917-ig s még ma is a legnagyobb örömmel és önérzettel gondolok az ausztráliai papságra és hívekre. Nagyon örülök, hogy a Szentatya megbízása

folytán újra viszontláthatom őket és résztvehetek ezen a nagyszerű manifesztációjukon.»

A kongresszusra Európából valószínűleg kevesen mehetnek el a költséges és hat hétig tartó tengeri út miatt, annál inkább nagy lesz a kongresszuson résztvevők száma a közeli missziókból. Imádkozzunk már most a kongresszus sikeréért.

IRODALOM.

A Szent István-Társulat karácsonyi kiadványaiból szerkesztőségünkbe beküldött művek között első helyen akarunk megemlékezni **Erdősi Károly** prelátus, vezérigazgató pompás könyvéről, melynek címe: *Napsütéses Indiában*. Szerzőnek a Nemzeti Ujságban már utazása idején megjelent írásai a legjobb ajánlás volt ahhoz, hogy most megjelent könyve után a legnagyobb mohósággal nyujtsák ki kezüket azok, akiket a Kelet egy darabjának természeti, néprajzi és kulturális leírása érdekel. A könyv tartalmát ifj. L. F. rövid kivonata alapján a következőkben adjuk:

«Erdősi Károly Simonyi-Semadam Sándor v. miniszterelnökkel 1926 okt. 18-án, a ragyogó napfényben úszó nápolyi öbölből indul el a Hakone Maru japán gőzösön, a rejtélyes Kelet felé. A japán gőzöson, akárcsak a többi óceánjáró hajókon, hétszer áll az utas rendelkezésére a hajó konyhája.

A vöröstengeri út elején egy kis szenzáció bolygatja meg az örökké golfozó és ping-pongoló angolokat, amidőn a szerző útítársa megmutatja az angoloknak a Sinai-hegyet, ahol a tízparancsolat kihirdettetett. A Vöröstengeteren, szerencsére az őszi időnek, csak 26 R° van, de ez is kibírhatalan az európai embernek.

Colombóba, Ceylon fővárosába 15 napi út után érkeznek meg. Colombo egész rendes kikötőváros, tele szénporral és olajfoltokkal. Háború kezdete óta nem járt Colombóban magyar, mert a Hungarian név feltűnést kelt a vámhivatalban.

Az igazi trópusi paradicsomot nem Colombóban, hanem Kandyban, azős szingaléz királyok városában lévő 300 hold területű perademiái botanikus kertben találjuk meg. Ceylon és a trópus szépsége a kókuszpálma, mely egyúttal leghasznosabb fája is, mert 25-féle célra használható.

Dél-Indiában tamyl uralkodik. Tamyl a dravida fajhoz tartozik, ők India őslakói. Dél-Indiában Vishnunak és Shivának sehol sincsenek monumentálisabb templomai, mint a tamyllok földjén, ezek pedig a trichynopoli Vishnu Sri-Rangam, a tanjorei Vishnu és a madurai nagy Shiva-templom. Mind a háromnak az alapberendezése ugyanaz.

Indiában a jezsuiták a legbuzgóbb munkatársai a katholicizmusnak és a 26 kis és 16 nagy szeminárium vezetésének nagy része az ő kezükben van. A kandyi szemináriumot XI. Pius pápa emelte egyetemi rangra.

Colombótól Singapurig 8 napig utaztak. Singapore az ázsiai Gibraltár. Singaporeból Batáviáig egy hét alatt teszi meg a helyihajó az utat. A jávai bennszülöttek nehezen szerezhetők meg a katolikus vallásnak, mert vallásuk keveréke a buddhizmusnak, hinduizmusnak és mohamedánizmusnak és babonáknak. Tizenkét nap alatt autón körülutazva látják meg Djokjokartát, hol még szultánuralom van holland főnhatóság alatt és ahol a buddhista kultúra egyik legmonumentálisabb emléket pillantják meg, a híres Borobudurt. Innen a világ legnagyobb vulkánképződéséhez vezet ez út. Innen már vissza Batáviába utaznak.

Calcutta felé utaztukban Penang Hillben búcsúznak el a trópusától. Calcutta, szédítő palotákkal és óriási forgalommal Tokió után Ázsia második legnépesebb városa. Legnagyobb műemléke a Victoria Memorial Hall, mely fehér márványból épült és az angol kultúra reprezentálásának készült, épügy, mint a nagy mogul korszaknak a Taj Mahal, bár ez kisebb is, de harmóniájában fölülmulja azt.

Calcuttából Darjeelingbe utazva meglátják Himaláját, a hegyek királyát, itt fölkeresik Körösi Csoma Sándor, a Siculo-Hungarian sírját, akinek idegen nemzetek fiai hódoltak, de megérteni sohasem tudtak. Innen Benáresbe a hinduk legszentebb városába utaznak, melyet szeretnek India Rómájának nevezni. A hasonlat találó is a város régisége miatt.

Benárestől északra a mohamedán Indiát látjuk meg, Delhi India legkülönösebb városa. Az angol hatalom ezt tette meg India fővárosának.

Romváros sok van Indiában, de holtváros csak egy, ez Fatipur, melyet a nagy moguloknak talán legnagyobbika, Akbar szultán épített. Unokája, Shah Jehan fölépíti a delhii nagymecsetet, erődöt, az agrai fellegrvárat és az utólérhetetlen Taj Mahal-t.

Jaipur, a rózsaszínű város, a Singhek-dinasztia városa, mely széles, egyenes utcákkal bír, akárcsak a nagy amerikai metropolisok, minden ház rózsaszínű.

Bombayból indulnak vissza, hova az Indiát járó idegen mindig betér, mert vagy itt kezd, vagy itt végzi indiai útját.

Suezben hajnali 3 órakor elhagyva a hajót, autóval keresztülvágva a sivatagon, Port-Saidba érkeznek, ahová a hajó csak este érkezik meg, mert neki a háromszög hosszabbik felét kell megtennie. Utközben meglátják Heliopolist, melyet az egyiptomiak a háború alatt építettek és Kairót, ahonnan már expresszvonaton teszik meg az utat Port-Saidig. Innentől kezdve már csomagolnak az utasok, kik már nem útitársak, csak utasok, mert néhány óra múlva elbúcsúznak egymástól, viszontnemlátásra.»

A páratlan megfigyelőképeség pontos történelmi ismerettel és rendkívül kellemes elbeszélőstílussal párosul a könyvben. A szerző gyönyörű fényképfelvételei pedig még inkább vonzóvá teszik az amúgy is mindvégig lebilincselő tartalmat. Melegen ajánljuk nemesen szórakoztató olvasmányának.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.